

Arrest

nr. 158 208 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 11 augustus 2008 een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 13 december 2012 ongegrond verklaard.

1.2. Zonder terug te keren naar Armenië diende verzoekster op 25 november 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Deze aanvraag gaf op 22 mei 2015 aanleiding tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste, gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Om dit aan te tonen werden vermoedelijk de volgende documenten voorgelegd: Attest van onvermogen dd. 07.11.2014 waaruit blijkt dat zij niet is opgenomen in de centrale bank van de Republiek Armenië en een verklaring dd. 24.11.2014 waaruit blijkt dat niet werd onderzocht of zij over een onroerend goed beschikt. Het is ons niet duidelijk wat met deze documenten beoogd wordt te bewijzen. Nergens uit de voorgelegde attesten blijkt immers dat betrokkene geen inkomen had in Armenië, noch dat zij geen onroerend goed bezit. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat er helemaal geen bewijs werd overgemaakt dat betrokkene, in het land van herkomst, reeds financieel werd ondersteund door de referentiepersoon vanuit België. Het rekeninguittreksel dat werd voorgelegd getuigt er enkel van dat sinds betrokkene in België verblijft, de huur wordt vereffend door de referentiepersoon. Met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie in Armenië bewijst dit uiteraard helemaal niet. Het attest van het ocmw dd. 23.12.2014 waaruit blijkt dat zij geen financiële steun geniet, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Ook dit attest getuigt immers enkel van de situatie in België, niet van de situatie in het land van oorsprong of origine.

Verder wat betreft de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Ter staving daarvan legt betrokkene een document voor van de FOD Sociale Zekerheid - Personen met een Handicap dd. 24.09.2014 en een attest van De Voorzorg dd. Postdatum en dd. 10.12.2014 betreffende de zorgverzekering. Hieruit blijkt dat de referentiepersoon een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ontvangt via het ziekenfonds ter waarde van 1073,81 € (voor de maand juni 2014) + 130,00 € zorgverzekering. Er werd niet aangetoond dat er ook nog een bedrag ter beschikking wordt gesteld door de FOD Sociale zekerheid, personen met een handicap. Kortom, het totale beschikbare bedrag is niet ter waarde van 120% van het leefloon. Gezien betrokkene kennelijk ook vergezeld is van haar man en kinderen (die geen verblijfsrecht genieten), mag worden aangenomen dat zij allen zouden moeten kunnen leven van het inkomen van de Belgische referentiepersoon. Vandaar dat hier, indien de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 wordt gemaakt, 120% van het leefloon voor een persoon als gezinslast eigenlijk te weinig is. Overwegende dat de armoederisicogrens voor 2 volwassenen met 2 minderjarige kinderen op 2000 euro wordt geschat en uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon reeds 650 euro moet betalen om de huur maandelijks te vereffenen, wordt hier het minimale bedrag dat hoort ter beschikking te zijn om het verblijfsrecht te kunnen toestaan op 2500 € gesteld.

Het bewijs van inkomen dat betrokkene zelf verwerft kan daarbij niet in aanmerking worden genomen (zie arbeidsovereenkomst dd 08.01.2015 met de vzw PWA-SDB), overeenkomstig art. 40ter is het immers de Belg die zich wenst te laten vervoegen die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Bovendien toont dat arbeidscontract effectief aan dat betrokkene helemaal niet ten laste is van de referentiepersoon zoals overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° is voorgeschreven.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van de zorgvuldigheidsplicht. Zij licht het middel toe als volgt:

“2.1.1. Algemene regels

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Ten laste van de Belgische moeder - toepassing op de feituersituatie in casu Het is uiteraard zo dat verzoekster ten laste moet zijn van haar Belgische moeder en zij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege haar Belgische moeder.

Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden. Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats. Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

Het ‘ten laste zijn’ is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Het is tevens mogelijk dat verzoekster al een tijdje in België verblijft op het moment dat zij de aanvraag gezinshereniging indient, wat in casu het geval is in hoofdte van verzoekster om reden dat zij sedert het jaar ‘2007 op ononderbroken wijze in België verlijft. Op 22 oktober ‘2014 werd echter de gewone adoptie uitgesproken door de REA te Limburg, afdeling Hasselt tussen verzoekster en Mevrouw [M.K.], geboren te Jerevan (Armenië) op 23/04/1962 van Belgische nationaliteit. De kwestieuze vonnis is al reeds inkracht van gewijsde getreden.

Verzoekster kan derhalve terecht niet aantonen dat zij voor haar aankomst in België financieel ondersteund werd door haar Belgische moeder, aangezien er op dat ogenblik nog geen formele

verwantschapsband bestond tussen verzoekster en haar adoptiemoeder en zij bovendien al sedert '2007 op ononderbroken wijze in België verbleef.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoekster - weliswaar sedert haar intrekking van haar verblijfsrecht in België - financieel ondersteund werd door Mevrouw [M.K.].

In het verlengde hiervan heeft zij diverse bescheiden naar voren gebracht zoals o.a. bewijs van betaling van de huurgeleden door Mevr. [M.K.].

Bovendien heeft verzoekster vanaf 13/12/2012 geen enkele vorm van financiële steun ontvangen vanwege de Belgische Staat en is sedert haar inbezitting van de AI tewerkgesteld middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur ten einde zelf zorg te dragen voor haar echtgenoot en kinderen, aangezien zij zelf geen procedure gezinshereniging hebben aangevat met Mevr. [M.K.].

Dat kan uiteraard een wettig of een onwettig verblijf zijn. In dit geval moet verwerende partij verzoeker ten laste beschouwen als verzoeker de Belg of Unieburger ingeschreven staan op hetzelfde adres, of de Belg of Unieburger zijn huisvesting financiert. Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft verzoeker in dit geval niet voor te leggen¹.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de 1 <http://www.kruispuntmi.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/verblijfsrecht-uitwijzingreizen/gezinshereniging/wanneer-ben-je-ten-laste> materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Uit het administratief dossier blijkt m.a.w. onstuitbaar dat verzoekster al langer dan zes maanden met Mevrouw [M.K.] samenwoont op het zelfde adres en nog steeds dagdagelijks instaat voor haar mantelzorg, aangezien zij aan zeer ernstige chronische aandoeningen lijdt en verzoekster sedert de intrekking van haar verblijfskaart financieel ondersteund werd door [M.K.].

Tot slot wenst verzoekster op te merken dat verwerende partij een verkeerde interpretatie geeft aan de attesten vanwege de Armeense Republiek Nr. 2/8180 en Nr. 06.2-15/0051-14.

Na een nadere lezing van attest Nr. 2/8180 blijkt dat in hoofde van verzoekster geen enkele registratie van onroerende eigendomsrechten werd uitgevoerd in de Armeense Republiek (l'enregistrement d'état du droit de propriété par rapport du bien immobilier a la République d'Arménie au nom de citoyenne A.R. ...n'a pas été effectué). Dit wil zeggen dat aangezien er geen inschrijvingen hebben plaatsgevonden van onroerende goederen door verzoekster, zij allicht geen onroerende goederen kan bezitten in het land van herkomst. Na een nadere lezing van attest Nr. 06.2-15/0051-14 blijkt dat verzoekster geen registratie bezit bij de Nationale Bank van Armenië en zij derhalve niet gekend is in het financiële en economisch verkeer in de Armeense Republiek.

2.1.3. Voldoende bestaansmiddelen - toepassing op de feitsituatie in casu Het is uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt, in casu de Belgische partner van verzoekster die moet bewijzen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Overeenkomstig art. 7, §1, c van de Richtlijn 2003/86 worden de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordeeld en wordt er rekening gehouden met het niveau van de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden ten laste van de vervoegde vreemdeling.

Daarenboven is het zo dat vreemdelingen die een vervangingsinkomen ontvangen, zoals bvb. een werkloosheidsuitkering, niet beschouwd wordt als ten laste van de openbare overheden (Parl. St. Doc 51-2478/001 p. 48).

De bestaansmiddelen van de vervoegde vreemdeling moet thans gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief - persoon met een gezin ten laste – en zulks conforme art. 40ter Verblijfswet.

Momenteel bedraagt dat 1307,78 EUR. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijs.

Desalniettemin, moet men zoals vermeld bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening houden met de aard en regelmatigheid van deze inkomsten, met dien verstande dat leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtnutkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen.

De inkomensgrens van 120% leefloon is volgens het arrest Chakroun van 4 maart 2010, nr. C- 578/08 te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn².

Als de vreemdeling die vervoegd wordt geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren.

Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin. Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet afdoende heeft gedaan.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan.

Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

De loutere verwijzing naar de inkomsten van Mevrouw [M.K.], voldoet daartoe niet, aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt (o.a. attest van gezinssamenstelling) dat verzoekster met haar sedert ten minste zes maanden samenwoont en dat verzoekster zelf sedert januari '2015 tewerkgesteld is en zelf inkomsten genereert dewelke haar in staat stelt om haar echtgenoot en kinderen financieel te onderhouden, die uiteraard niet ten laste zijn van Mevrouw [M.K.].

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Aangezien verwerende partij op 22 mei '2015 prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoekster bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken.

2 [http://www.kruispuntmi.be/thema/je-bent-familielid-van-een-belg/je-bent-derdelander/je-bent-echtgenoot-ofgelijkgesteld-](http://www.kruispuntmi.be/thema/je-bent-familielid-van-een-belg/je-bent-derdelander/je-bent-echtgenoot-ofgelijkgesteld-partner-van-een-belg/wat-zijn-de-voorwaarden-voor-gezinshereniging-met-een-belgischeechtgenoot#)

[partner-van-een-belg/wat-zijn-de-voorwaarden-voor-gezinshereniging-met-een-belgischeechtgenoot#](http://www.kruispuntmi.be/thema/je-bent-familielid-van-een-belg/je-bent-derdelander/je-bent-echtgenoot-ofgelijkgesteld-partner-van-een-belg/wat-zijn-de-voorwaarden-voor-gezinshereniging-met-een-belgischeechtgenoot#)

2

3 RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; 30 maart 2012, Rev.dr.étr. 2012, 78; RvV 23 juni 2014, nr. 126.121.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden zoals o.a. de inkomsten uit arbeid van verzoekster zelve inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekster had de financiële situatie van de referentiepersoon kunnen verifiëren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch heeft men zulks tevens niet gerealiseerd en heeft men de medische toestand van Mevrouw [M.K.] en haar afhankelijkheidsgraad van verzoekster buiten beschouwing gelaten.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de financiële situatie van de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

2.2. De bestreden beslissing is gesteund op twee motieven. Eerst wordt gemotiveerd dat verzoekster niet aantoonde dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon om overeenkomstig artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht. Vervolgens wordt gemotiveerd dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet dient de bloedverwant die ouder is dan 21 jaar ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Verzoekster voert aan dat zij niet kan aantonen dat zij voor haar aankomst in België financieel ondersteund werd door haar Belgische moeder; omdat de adoptie pas op 22 oktober 2014 door de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt werd erkend, en zij reeds sedert 2007 in België verblijft.

Dit stelt verzoekster echter niet vrij aan te tonen dat zij, om aanspraak te maken op het verblijfsrecht, dient aan te tonen dat zij overeenkomstig artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet ten laste is van haar Belgische ascendent. Om als “ten laste” te kunnen worden beschouwd dient zij een afhankelijkheidsrelatie aan te tonen tussen haarzelf en de referentiepersoon.

Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014):

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Verzoekster betoogt in het middel dat zij “sedert de intrekking van haar verblijfsrecht in België financieel ondersteund wordt door [M.K.]” Het loutere feit dat verzoekster tijdens een periode van illegaal verblijf onderdak kreeg van een familielid en in België en, gelet op het illegaal verblijf, een poos geen inkomsten uit een tewerkstelling kon verwerven, houdt echter niet in dat vaststaat dat zij voorheen in het land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat zij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster erkent dat zij niet kan aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij legde evenmin stavingstukken voor met betrekking tot de vraag of zij in deze periode in België ten laste was, dan wel voor zichzelf instond.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. Voorts sluit de redactie van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet uit dat de verzoekende partij moet aantonen ook gedurende de periode dat haar aanvraag nog loopt, ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is immers in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn “die te hunnen laste zijn”.

Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat te dezen van toepassing is omdat de verzoekende partij de adoptieve dochter is van een Belgische onderdaan, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. Zelfs indien een descendent van een EU-onderdaan slechts zou dienen aan te tonen dat zij te zijnen laste geweest is en ten laste is op het moment van het indienen van de aanvraag, kunnen voor descendents van Belgische onderdanen strengere voorwaarden gelden. Uit het arrest met nummer 123/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof blijkt alleszins globaal dat ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging kunnen worden opgelegd dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger.

In fine van de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit het arbeidscontract dat zij voorlegt, effectief blijkt dat verzoekster helemaal niet ten laste is van de referentiepersoon. Verzoekster voert in het middel zelf aan dat zij, sinds zij een attest van immatriculatie heeft, tewerkgesteld is met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en dat zij instaat voor haar echtgenoot en haar kinderen. Ook met betrekking tot de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42bis, §1, tweede lid, van de

vreemdelingenwet, betoogt verzoekster nog dat nagelaten werd rekening te houden met de inkomsten die zij zelf genereert.

Verzoekster geeft aldus aan dat zij zelf over een inkomen uit arbeid beschikt, waarmee zij in feite erkent dat zij niet ten laste is van de referentiepersoon.

Voorts legt de verwerende partij de verzoekende partij geenszins een bijkomende voorwaarde op die niet bij wet zou zijn voorzien, doch geeft slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor descendente van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

Nu verzoekster zelf toegeeft dat ze niet ten laste is van de referentiepersoon, heeft zij geen belang bij het aanvoeren een middel dat er toe strekt vast te stellen dat onterecht werd geoordeeld dat zij niet ten laste is.

Het middel is in die mate onontvankelijk.

Waar verzoekster aanvoert dat het onderzoek naar de behoefteanalyse niet naar behoren werd uitgevoerd, heeft zij evenmin belang bij dit onderdeel van het middel. Aangezien immers op goede gronden werd geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon, behoort zij niet tot de categorie personen die in aanmerking komt voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen, zodat het middel, in zoverre het gericht is op het onderzoek van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en de daaropvolgende behoefteanalyse, niet kan leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is, in de mate het onontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT